

Când...

Mihai Eminescu

Când luna prin nouri pe lume veghează,
Când fiecă undă se-mbracă c-o rază,
Când cântă al somnului ginii nătângi -
Tu tremuri și plângi.

Când luna aruncă o pală lumină
Prin merii în floare-nșirați în grădină,
La trunchiul unuia pe tine te-aștept -
Visând de deștept.

Când soarele arde și ceru-i văpaie,
Pe-a lacului valuri profunde bălaie,
Pe-o barcă împinsă de valuri ce merg -
La tine alerg.

Când vântul e-o taină, când frunza e mută,
Misterul surâde prin lumea tăcută,
Culeg pe-a ta frunte sublime visărei -
Pe ochi sărutări.

Amorul își moaie aripile-i stinse,
Tu-nchizi surâzândă lungi genele-ți plânse,
Și fruntea mea pală pe pieptu-ți așezi, -
Surâzi și veghezi.

Nebună copilă, ce-amesteci plăcerea
Cu lacrimi pe care le naște durerea,
Nebună copilă cu-amorul ceresc, -
O, cât te iubesc!